

Nu-mi datorezi nimic...

Camelia Ardelean

Nu-mi datorezi nimic, nici mângâiere,
Nici margarete din adâncul tău!
Într-un buchet de gânduri efemere,
Am adunat de mult tot ce-a fost rău.

Nu-mi datorezi nici palide cuvinte,
Ce s-au pierdut în reci dezamăgiri,
Și nici măcar iubirea fără minte,
Răpusă-n spinii goi de trandafiri!

Îmi ești dator cu roua de sub pleoape,
Cu-adânci tăceri depuse-n palma mea,
Cu nopțile când te aveam aproape
Și mă numeai „duioasă rândunea“!

Îmi ești dator cu zile înșorite,
Când ne iubeam, la braț cu flori de câmp,
Sau două ramuri vii, nedespărțite,
Ne împleteam, sălbătice, pe dâmb!

Ar trebui să-ți socotesc dobândă
La tot ce-aveai să-mi dai și n-am primit,
Dar n-aș putea să cred că-a ta osândă
Azi mi-ar plăti tot ce am pățimit,

Așa c-o să renunț la hărțuire,
Ești liber să te-afunzi în mări adânci!
Îndreaptă-te direct spre năruire,
Nu-s eu aceea care-ți va da brânci!